

GRABALUZ

DOLORES N. 13, D. 302, 303 Y 304. MEXICO, D. F. 1 de novembre del 1950

Estimats pares: Ahir al migdia vàrem rebre la seva carta datada el dia 27 dels corrents. Amb poques hores de diferència, doncs, dues lletres que ens esvaeixen del tot la nostra inquietud.

Mare estimada: em sap molt, però molt greu que les meves paraules li hagin ocasionat un disgust. Però és que de debò estàvem apenadíssims per la falta de notícies i ja no sabíem a què atribuir-ho. Vaig escriure-li sota l'efecte d'un intens neguit i, per dissort, vostè va rebre'n les conseqüències. Em fa tristesa que es lliuri a pensaments desagradables; jo mantinc sempre viva la fe que els nostres precs seran escoltats. Ahir, com que estàvem parlant la Rosa i jo de vostès, rellegint les cartes i fent comentaris amb alegria i una certa excitació per haver sortit del malson de no saber res de vostès, el Raimon es va posar a fer el peterrell i quan li preguntàrem què li passava, respongué: "es que jo vull tenir els avis de Barcelona!..." Ja veu, mare, que ensenyem els seus néts de Mèxic a estimar-los i respectar-los.

El contingut de les seves lletres (sobretot la més recent, és clar) em fa creure que potser no han rebut totes les que els he tramés. No fan cap referència a la notícia que vaig donar-los en una d'elles, referent a una exhibició internacional de portades de llibre organitzada pel museu "Victoria & Albert" de Londres. Dues portades meves han estat seleccionades representant o integrant l'aportació mexicana. L'editorial UTEHA, que m'havia encarregat els dibuixos, va rebre una carta amb el membret del Ministeri d'Educació d'Anglaterra, comunicant la notícia i demanant el nom de l'artista per a incloure'l en el catàleg del museu. En vaig tenir una gran alegria.

Em fa molta pena, pare, que hagin de treballar en les condicions que m'explica en la seva carta. Ha d'ésser un veritable martiri. Pensar que a Mèxic hi ha corredors que, formant allau, recorren les litografies oferint (amb insistència!) tota mena de productes i accessoris, i papers, i tintes i, encara, totes les novetats que es van inventant els americans. Veritablement, té raó Rubén Romero en dir que Mèxic es un paradís comercial. I és curiós que d'Europa arribin ja una colla de productes, boníssims pel que fa referència als rams que jo conec. Sobretot en material de dibuix i fotogràfic. El que rebem, és molt millor i generalment molt més baix de preu que els productes similars americans. No deixa d'ésser paradoxal, doncs, que aquí puguem disposar de productes europeus que no es poden adquirir a Europa.

Són de lamentar el conjunt de circumstàncies que fan que, ja que no podem venir nosaltres, almenys no puguin fer el viatge vostès. Tantdebo que el canvi d'actitud de la ONU respecte a Espanya, admetent-la ara en les comissions especials, serveixi per a millorar la seva situació.

Els vindrà a veure (o potser ja ho ha fet) el pare d'una excel·lent amiga nostra, la senyora Roure-Torrent. Durant els dies que

estàvem més angoixats per la falta de notícies, ens ^{veié} ~~van~~ tan preocupats que s'oferi a escriure de seguida al seu pare, demanant-li que que els vingues a veure a vostés per ~~xxx~~ assabentar-se de què és el que els passava. Són molt bona gent i molt agradables.

Una observació referent a la correspondència: les dues cartes certificades han arribat molt més depressa: quatre dies cada una. Potser valdria la pena seguir usant aquest mitjà fins que normalitzem la correspondència.

Deixo espai per a la Rosa. Una abraçada ben forta del seu fill

Pere

Molts petons per al Joan. Records als oncles, als cosins i als amics.

P.S.- No hem rebut cap de les cartes que ens anuncien. Ni la del Joan, ni la del dia 13, ni la que contenia els fragments de la novel·la.

Estimada mare: per si hem relut dues lletres que ens han tranquil·litzat del tot. Ara només falta que vosaltres rebreu les nostres ben aviat i s'hauran acabat les inquietuds. Mare no s'ha d'amoïnar tant per a tot. S'ha de cuidar força perquè el dia que ens poguem veure la volem trobar ben fona i forta. D'altra manera com li podriem encargar els tres nens? Tant el Pere com jo hi comptem molt en que un dia ens escaballarem d'aquesta manca ~~manca~~ de llibertat d'aire. Però que mentre tinguem salut gràcies a Déu no podem queixar-nos. El Pere ni contem engraitant-se així i haurà de tornar a règim. Ja pesa 66 quilos i mig. Ara pel seu aniversari li vaig regalar un vestit i ja gasta una talla més gran que l'anterior i només feia mig any que se l'havia comprat. Els nens són preciosos, la nena és la cosa més estimada del món. Jo gràcies a Déu em trobo molt bé i ja esperem amb veritable impaciència a la Tere a al Pere que en ha de portar la cigonya. Bé, mare, estem molt bé molt. Procura